

andre Ord, den Forklaring, der blev givet, var Sandhed, den hele og fulde Sandhed og intet andet end Sandheden.

Naar saa det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds vil gøre det hele til en Strid mellem Hr. Rytter og Hr. Patursson og siger, at det, vi i Dag skal komme med Misbilligelser af, skyldes udelukkende denne Strid, og naar det ærede Medlem, der nu sidder paa Formandspladsen, gjorde gældende, at hele denne Færø-Kommission kun havde vist, hvad for en daarlig Embedsmand Hr. Rytter var, naar de begge dvælede udførligt ved Amtmand Rytter, og hvor daarlig en Embedsmand, han var, vil jeg dertil svare: Dette vedrører ikke den tilstedeværende Situation. Her drejer det sig aldeles ikke om, hvorvidt Amtmand Rytter burde være vedblevet at være Amtmand, men om den Justitsminister, vi har. Det hele staar paa, hvorledes Justitsministeren har opført sig. Det er ligegyldigt i denne Sag, om Rytter var saa eller saa. Hele Spørgsmaalet er: Hvorledes har Justitsministeren opfyldt den ham ifølge Grundlovens § 61 paa hvilende parlamentariske Forpligtelse? En højtæret Landstingsmand vilde gerne fremstille det, som om det var en Fjer, hvoraf der er gjort syv Høns, men Sagen er omvendt: det er syv fede og sorte Høns, som man gerne vil gøre til en Fjer. Jeg ser, at et radikalt Blad har skrevet, at Justitsministeren ved denne Lejlighed vilde svare: Man skal dog ikke som Minister buse ud med alt, hvad man ved, overfor sine politiske Modstandere. Det er vist egentlig en ganske plausibel Forklaring af, hvad der er sket den Dag. Den stammer fra Middelfart. Og, tilføjer det samme Blad, det var kun naturligt, at den højtærede Minister bar sig ad, som han bar sig ad, for at skaffe Embedsmændene en Frist. Noget lignende sagde den højtærede Justitsminister selv i Dag. Han vilde give dem en Tilbageogslinie, vilde give Embedsmændene deroppe Lejlighed til at tilbagekalde deres Afskedsansøgning, og nu bagefter viser det sig, at det var saadan nogle jammerlige Embedsmænd. De to Ting forliges nu ikke videre godt; det skal jeg imidlertid ikke dvæle videre ved. Men Embedsmændene brød sig ikke om nogen Frist; de havde taget deres Parti; de gav Ministeren en Frist indtil 15. Marts, og da han den 15. Marts gjorde det stik modsatte af, hvad de ønskede, nemlig at udtale sig om Færøerne i Overensstemmelse med Amtmandens Indberetninger, vilde de ikke længere have nogen Frist, men indgav Afskedsbegæring. Og det, der skete, var, at den højtærede Justitsminister

i et for ham og Ministeriet vanskeligt Øjeblik sikrede sit Ministerium, sit Parti, sin Politik, en Frist, nemlig til man var kommet udover Valgene, og det er det, der til syvende og sidst er fældende. Naar derfor den højtærede Minister i Dag har anlagt et Imperatorskrud, har han ikke passet paa, at hans Optræden mere kom til at minde om den Gladiatorgestus, hvormed i den romerske Cirkus Fægterne indviede sig til Døden, og hvormed de hilste — i dette Tilfælde tør man vel sige Senatet — ved deres Indtræden.

Den Paastand om Overgang til Dagsordenen, som jeg har tilladt mig at foreslaa, indeholder intet partipolitisk Angreb, men kun en Konstatering af Kendsgerninger; den Konstatering, at der er sket en Fortielse, givet en vildledende Fremstilling, og den naturlige Konsekvens, som deraf maa drages, overfor hvilke som helst Ministre, radikale eller konservative, er, at man ikke kan fatte den for en Mand i en saa høj Stilling fornødne Tillid til hans Erklæring. Det er altsaa en Dom, om man vil, men bygget over den gamle Retsformel: Vi dømmer ikke Torben, men hans egne Gerninger dømmer ham, og man kan fra ministeriel Side, saa meget man vil, lade, som om det er ligegyldigt, men jeg haaber og stoler paa, at den offentlige Mening nok skal eksekvere Dommen.

Justitsministeren (Zahle): I een Ting kan jeg give Ordføreren (Schovelin) Ret: at hvad der her sker, minder om Dommen, som han citerede; da Dommerne afsagde den Dom, turde de ikke selv være deres Dom bekendt. (Uro paa Tilhørerpladserne).

Første Næstformand (Trier): Tilhørerne maa være ganske stille.

Kragh: Som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, ønsker den højtærede Justitsminister ved denne Lejlighed, hvor Forhandlingen drejer sig om, hvad Ministeren sagde her i Tinget den 20. Marts, — eller jo egentlig nok saa meget om, hvad han ikke sagde — at ændre Debatten til at være en filologisk Diskussion om et Punktum og et „stop“, hvor de nu skal anbringes eller ikke anbringes. Jeg skal ikke følge den højtærede Minister ud i denne filologiske Diskussion. Den er nemlig fuldkommen ligegyldig og Sagen fuldkommen uvedkommende og fremsættes efter min bedste Overbevisning kun for om muligt at plumre de klare Vande, der efterhaanden er blevet skabt i denne Sag. Enten nemlig den højt-